

Pregàries contra un acord

El recent acord anglo-irlandès contra la violència a l'Ulster ha alçat les protestes no només dels independentistes del Sinn Fein, sinó inclús dels protestants antiirlandesos.

Conxa Rodríguez (Londres)

Des que el propassat novembre els governs de Londres i Dublín signaren l'acord sobre l'administració de l'Ulster les protestes s'han succeït de totes les formes possibles. La darrera ha estat una jornada d'oracions en contra de l'acord, qualificat per altres sectors com a «històric».

Els «loyalists» (lleialistes) d'Irlanda del Nord, moviment que agrupa diferents partits polítics, com ara el Democratic Unionist Party o l'Official Unionist, sota la consigna de rebutjar l'acord anglo-irlandès, estan mobilitzats des que es signà el pacte entre Margaret Thatcher, pel govern del Regne Unit, i Garret FitzGerald, per la República d'Irlanda. La darrera protesta es produí el passat dia 3 de maig i consistí en un dia de pregàries arreu els sis comtats nord-irlandesos. Fou seguida per una gran part de la comunitat protestant, que pregà per la fi del polític acord.

L'acord anglo-irlandès dona un paper consultiu a Dublín sobre l'administració de l'Ulster i estableix un nou òrgan de govern per a Irlanda del Nord, amb representació dels dos governs (Londres i Dublín) i un secretariat permanent a Belfast. Aquest secretariat ja ha estat atacat violentament en dues ocasions. La signatura d'aquest acord suposà un pas «històric», ja que, per primera vegada Gran Bretanya acceptà que Dublín tingués part en les qüestions nord-irlandeses. Per a Irlanda del Sud, l'acord implicà el reconeixement de la sobirania britànica sobre l'Ulster. Una de les raons que dugueren ambdós estats a signar l'acord és la contínua violència a què és sotmès l'Ulster, en bona part per l'IRA, i la seva branca política, el Sinn Fein, que no accepten ni els de Dublín ni els britànics. Les darreres victòries electorals del Sinn Fein han accelerat la signatura de l'acord.

Les actituds dels nombrosos partits envers aquest acord han embolicat encara més la situació nord-irlandesa. Sis comtats habitats per un milió i mig

de persones, de les quals un 60 % són protestants i un 40 % catòlics. Els partits protestants, ara «loyalists» (anomenats també «unionistes», per diferenciar-se del qualificatiu «republicans» que fan servir alguns catòlics adherits a la República d'Irlanda), estan en contra de l'acord per la intrusió de Dublín en l'administració del seu territori.

Entre aquests hi ha els partidaris d'integrar-se de ple en el Regne Unit i els partidaris de la independència d'Irlanda del Nord a llarg termini. Entre els primers hi ha l'Official Unionist Party, que vol aconseguir una forta representació irlandesa al Parlament de Westminster, com la d'Escòcia o Gal·les. Entre els darrers, hi ha el Democratic Unionist, encapçalat per Ian Paisley, partidari que el parlament nord-irlandès sigui a l'Ulster. Tots dos es van presentar junts a les darreres eleccions al Parlament de Westminster i tots dos han anat junts en la protesta «loyalist» contra l'acord. Però la germanor religiosa comença a esquarterar-se.

Entre els catòlics n'hi ha també de diferents colors i parers. Uns per la integració a Irlanda del Sud i la reunificació d'Irlanda, d'altres, pel reconeixement de la identitat catòlica i la no-discriminació amb els protestants. El Social Democratic and Labour Party, catòlic i defensor de l'acord anglo-irlandès, rebutjà una oferta del Sinn Fein per tal de combatre junts els protestants en les darreres eleccions.

Els grans partits polítics britànics, Conservador i Laborista, i els partits sud-irlandesos quasi no tenen incidència en la política de l'Ulster. I el Sinn Fein té semblances religioses amb els protestants, però diferents objectius polítics.

L'acord anglo-irlandès remou des de fa sis mesos totes les forces polítiques d'Irlanda del Nord. En aquest període s'ha produït la primera mort d'un protestant al carrer per trets de la policia britànica. Les cases dels policies locals han estat contínuament assaltades, i les seus dels partits catòlics també. □

terrinent, diplomada en francès i matemàtiques, no havia estat temptada mai per la política, però l'assassinat del seu marit, a mans dels militars filipins, en l'aeroport de Manila el 21 d'agost del 1983, va canviar el seu futur. El 3 de desembre de l'any passat els assassins del seu marit foren absolts i ella decidí encapçalar l'onada anti-Marcos que s'escampava per tot l'arxipèlag. Dos mesos llargs després —el 26 de febrer—, ocupava el Palau de Malacanag, mentre Marcos i Imel-

Cory Aquino, mandatària de retop.

da —una dona vice-presidenta— fugien al seu exili EUA. Cristiana fervent, amb cinquanta-tres anys d'edat, Cory ha trobat el suport més important en el cardenal de Manila i en l'esperança del seu poble.

I queda, *last but not least*, la Dama de Ferro per excel·lència. La senyora Margaret Thatcher. La primera dona governant, quan fou triada l'any 1979. Maggie sempre és saludada pels seus col·laboradors amb el títol de «primer ministre» i no se sap de ningú que li diga «senyora». La premsa, per la seua part, inventà allò d'*Iron Lady* —més o menys «La Dama de Ferro». Es diu que va ser triada candidata pels conservadors a Downing Street precisament perquè era dona, ja que la seua experiència política es reduïa a haver estat secretària d'Estat per a l'Educació —càrrrec polèmic, ja que fou ella la que retirà la ració diària de llet als nens britànics. Té fama d'autoritària i intolerant, una memòria increïble i una capacitat magistral d'ús dels dossiers. I una sola afició: «Treballar, treballar, treballar».

La seua imatge de dura, però, quedà trencada quan se la va veure plorar amargament convençuda que el seu fill Mark havia desaparegut al desert del Sàhara. Fou un detall d'humanitat, digueren els cronistes. □